

[Palle Simonsen]

om at få igennem for at løse beskæftigelsesproblemerne. Det havde været rart, hvis vi havde haft et større overblik over, hvad det egentlig vil komme til at koste af øgede udgifter på finansloven. Det ved vi ikke, og derfor er det finanslovsforslag, vi står med, på mange måder det, man kan kalde et ufuldstændigt finanslovsforslag, som vel i første omgang dækker situationen, som den er i dette øjeblik, men hvor vi ved, at situationen har mulighed for at blive korrigeret betydeligt.

Et af de forslag, regeringen har stillet, der påkalder sig politisk opmærksomhed, er merbevillingerne til forsvaret som resultat af det indgåede forsvarsforlig. Jeg vil godt sige om dette ændringsforslag, at vi naturligvis godt forstår, at den tidligere finansminister som led i det politiske samarbejde har lovet det radikale venstre at stille et ændringsforslag på budgetreguleringskontoen, for at det radikale venstre kan få lejlighed til at manifestere sin modstand mod den aftalte forsvarsordning. Det har vi fuld forståelse for. Men det, det kniber lidt med at forstå, er, at der tilsyneladende er en række socialdemokratiske medlemmer, som ikke er parate til at bakke den aftalte forsvarsordning op. Ser vi på den betænkning, der er afgivet af finansudvalget, kan vi dér konstatere, at halvdelen af socialdemokratiets finansudvalgsmedlemmer ikke kan bakke disse ekstrabevillinger op. Vi får først ved afstemningen at se, hvor mange der følger de 3 medlemmer af finansudvalget. Jeg vil godt sige, at vi finder det faktisk meget beklageligt.

Havde vi stået med en forsvarsordning, der var meget ambitiøs, hvad angik øgede udgifter, så kunne man måske forstå, at der var blevet problemer i den socialdemokratiske gruppe. Men det, der kom igennem som resultat af forhandlinger mellem de 5 partier, er det, jeg vil kalde et minimum for, at vi kan opretholde blot et rimeligt godt forsvar. Det er der altså en række socialdemokratiske medlemmer der ikke er i stand til at støtte.

Tager vi udgangspunkt i den sikkerhedspolitiske situation, vi befinder os i, vil jeg godt have lov til at sige, at det ikke vidner om megen ansvarlighed, og regeringen har i hvert fald megen grund til at være taknemlig for, at der er andre partier, der er parate til at lægge ryg til, at vi også udadtil, i forhold

til vore allierede, kan optræde på en fornuftig og ansvarlig måde.

Så meget om regeringens ændringsforslag.

SF har stillet stribevis af ændringsforslag, og det fører mig til at sige, at jeg synes nok, det må være en meget interessant samarbejdspartner for regeringen at have, når man tager i betragtning, at SFs ændringsforslag går ud på at melde Danmark ud af EF, at melde Danmark ud af NATO, at nedlægge monarkiet, en række overbud på det sociale område, på undervisningsområdet, på miljøområdet, på boligområdet og på det arbejdsmarkedspolitiske område, beløb, som er langt ud over det, selv en socialdemokratisk regering kunne ønske sig. Man må nok sige, når man ser på disse ændringsforslag, at det må være meget svært for regeringen at arbejde seriøst sammen med et parti, som stiller den slags ændringsforslag.

Vi – det kan jeg sige samlet for disse ændringsforslag – vil ikke stemme for nogen af disse ændringsforslag. Det samme gælder de ændringsforslag, som er stillet af VS, som er et andet af de partier, der har bragt regeringen til magten. Man kan sige, at de to partier, der reelt er baggrunden for, at der overhovedet sidder en socialdemokratisk regering på dette tidspunkt, er de to partier, som kommer med ændringsforslag, der ligger langt uden for realiteternes verden.

Fremskridtspartiet har som sædvanlig stillet mange ændringsforslag. Det er jo blevet til 1.729 ændringsforslag denne gang, så det er rekord, og det har vi jo grund til at ønske fremskridtspartiet til lykke med. Jeg har det som hr. Camre: jeg føler ikke nogen grund til at gå ind i at diskutere, på hvilket tidspunkt disse ændringsforslag er kommet – det er efterhånden ret uinteressant. Det, det drejer sig om, er, at det naturligvis er meget vanskeligt for folketingset at tage stilling til disse ca. 1.700 ændringsforslag, og det bliver da også kun nogle ganske få, vi kommer til at stemme om.

Vi kan støtte enkelte af de ændringsforslag fra fremskridtspartiet, som kommer til afstemning. Jeg vil godt sige generelt, at fremskridtspartiet naturligvis peger på en række spareområder, hvor vi også fra det konservative folkepartis side ønsker besparelser. Men det, der får vore veje til at skilles, er, at fremskridtspartiet i mange tilfælde ønsker en lang række institutioner nedlagt, hvor vi si-